

Ten eerste

Reportage Knokken vanwege 'een verloren jeugd'

Remzi Cavdar (rechts) met zijn advocaat Richard Korver, die hem bijstaat in de rechtszaak die de student heeft aangespannen tegen de William Schrikker Stichting.

Foto ANP

Zorg op maat? Of nachtmerrie?

Hij doet informatica en is bovengemiddeld intelligent. Toch zat Remzi Cavdar (21) tien jaar opgesloten in instellingen voor verstandelijk gehandicapten. 'Natuurlijk was een pleeggezin wenselijk geweest.'

Van onze verslaggeefster
Maud Effting

AMSTERDAM Het is een bijna ongelooftelijke rechtszaak die hij vandaag zal voeren. Zenuwachtig, maar vastberaden kijkt Remzi Cavdar om zich heen. Samen met zijn neef, zijn vader en een paar vrienden staat hij in de rechtbank van Amsterdam. 'Ik kon niet slapen vannacht', zegt hij zacht.

Remzi is een 21-jarige hbo-student informatica. Een slimme jongen die zelf websites bouwt, applicaties ontwikkelt en een eigen bedrijfje heeft. Hij heeft een iq van 118, en is bovengemiddeld intelligent.

Toen hij klein was zag zijn leven er totaal anders uit: van zijn vierde tot zijn veertiende zat hij opgesloten in instellingen voor verstandelijk gehandicapten. Tien jaar lang tussen kinderen die nauwelijks konden praten, kinderen die de hele dag met hun geslachtsdelen speelden, zijwindig voor zich uitkeken, schreeuwden, of poep tegen de muren smeerden.

En daarom is hij vandaag hier in de rechtbank.

Om de William Schrikker Groep aan te klagen, de jeugdbeschermingsinstantie die hem steeds weer tussen de verstandelijk gehandicapten plaatste en volgens hem nauwelijks iets deed met signalen dat hij daar niet thuis

hoorde. Hij wil schadevergoeding en excuses voor alles wat hem is overkomen.

'Het is een verloren jeugd', zegt zijn advocaat Richard Korver.

Het begint als hij vier jaar oud is. Omdat zijn vader in de gevangenis zit, leeft hij alleen met zijn moeder. Het gaat niet goed met haar: ze is psychotisch, laat hem niet naar buiten gaan, praat niet tegen hem en geeft hem op het laatst alleen nog sulkerwater te eten. Ze wonen tussen het ongedierte. Remzi wordt ernstig verwaarloosd.

Als hij uit huis wordt geplaatst, behandelt hij in een instelling voor verstandelijk gehandicapten. Hij is vier en praat niet. Wanneer ze hem bij het AMC laten testen, komt daar uit dat hij een iq van 50 zou hebben: hij presteert 'op zwakzinnig niveau'. Het AMC beschrijft hem als een getraumatiseerd, angstig kind.

De volgende dag maakt hij opnieuw een puzzeltestje en scoort ineens op het niveau van een 5-jarige. Het AMC adviseert om Remzi te stimuleren en na te gaan in hoeverre hij zich zal ontwikkelen.

Maar een paar maanden later wordt hij simpelweg verplaatst naar een nieuwe instelling voor verstandelijk gehandicapten.

De gang van zaken lijkt tekenend voor de rest van zijn jeugd. Steeds komen er aanwijzingen dat hij daar mis-

schien niet hoort. 'Maar de adviezen om hem te stimuleren zijn structureel niet opgevolgd', zegt advocaat Korver. 'De William Schrikker Groep hield steeds vol dat hij verstandelijk gehandicapt was. Tijdens zijn hele ondertoezichtstelling heeft hij nimmer op een passende plek gezeten.'

Remzi wordt van instelling naar in-

“
We hebben hem als een porseleinen beeldje behandeld

Tanja Visser advocaat William Schrikker Groep

stelling gesleept; in totaal doorloopt hij er twaalf. Toch zijn er wel mensen die iets in hem zien. Zo leert hij rond zijn achtste hulpverlenster Bep kennen die hem eens goed in zijn ogen kijkt en denkt: deze jongen is normaal.

'Op zijn negende kon hij nog niet tellen', vertelt Bep. 'Maar toen ik even met hem ging zitten, snapte hij het. Binnen één uur telde hij. Meteen daarna begon hij klokken te tekenen.' Bep leert hem lezen, rekenen, praten. Maar dat wordt haar volgens Korver niet in dank afgenomen. 'Ze gaf hem privélessen, in het geheim. Door deze toestand is ze zelfs haar baan kwijtgeraakt.'

Het zal dan nog jaren duren voordat Remzi eruit komt. 'De William Schrikker Groep heeft mijn jeugd verpest', zegt Remzi tegen de rechter. 'Ik kon met niemand communiceren.' Pas op zijn zeventiende mag hij eindelijk naar huis. Met hulp van Bep heeft hij zich aan alles ontworsteld. 'Als zij er niet was geweest, had hij mogelijk nog in een instelling gezeten', zegt Korver.

In de rechtszaal probeert de William Schrikker Groep (WSG) uit te leggen hoe dat komt. Hoe zij het hebben gezien. Ze beschrijven hoe ze een 4-jarig jongetje binnenkregen met wie ze zich geen raad wisten. Een jongetje met ernstige gedragsproblematiek dat niet praatte en dat moeilijk te duiden was.

'We wilden zorg op maat bieden', zegt advocaat Tanja Visser van WSG. 'Telkens hebben we met grote zorg gekeken: wat zit er in deze jongen, wat heeft hij nodig? Wat kan hij aan?'

Niet elke instelling was ideaal. Maar

hij moest zich wel veilig voelen. Hij moest leren om met mensen om te gaan. Natuurlijk was een pleeggezin wenselijk geweest, maar helaas liggen de pleeggezinnen niet voor het oprapen. We hebben meneer Cavdar als een soort porseleinen beeldje behandeld en hem met handschoenen aangepakt. Elke keer toonde hij vooruitgang. Wij hebben hem blokje voor blokje opgebouwd.'

Maar dat gaat advocaat Korver te ver. Boos slaat hij op zijn dossier. BAM, klinkt het. 'Ik vind het stuitend om te horen dat hij volgens u dankzij de William Schrikker Groep zou zijn waar hij nu is. Echt schandelijk.'

De advocaat van WSG blijft koel. 'Wij hebben onze taak goed volbracht. Telkens hebben we goede plekken gevonden voor Remzi. Hij is nu toch goed terechtgekomen in de maatschappij? Hij heeft een huis, een baan. Nergens blijkt dat het fout is gegaan.'

In de zaal klinkt hoongelach.

Dan wordt er even gesuggereerd dat WSG zijn excuses zou hebben aangeboden. Maar daar peinzden ze niet over. 'Er is geen sprake van excuses', zegt de manager van WSG. 'Nee hoor, wij betreuren het zeer dat hij dit zo heeft ervaren. Voor hem persoonlijk is dat verschrikkelijk. Maar dat betekent niet dat wij vinden dat we nalatig zijn geweest. Wij zijn voor Remzi tot het gaetje gegaan.'